

Arrest

nr. 304 932 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 november 2023.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Somalische nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om inter-nationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker maakte niet aannemelijk tot aan zijn vertrek naar België in de stad Afgooye in het district Afgooye in de provincie Lower Shabelle in Somalië te hebben verbleven. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 238 383 van 10 juli 2020.

Het CGVS nam een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in het kader van zijn tweede verzoek. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 265 024 van 7 december 2021.

Het CGVS nam een beslissing tot niet-ontvankelijkheid in het kader van zijn derde verzoek. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 288 260 van 28 april 2023.

In het kader van zijn huidig verzoek houdt verzoeker vol dat hij weldegelijk tot aan zijn vertrek uit Somalië in Afgoye woonde. Hij herhaalt ook dat al Shabaab wilde dat hij informatie voor hen zou verzamelen omdat hij door zijn werk op belangrijke overheidsplaatsen kon komen. Ook stelt hij dat al Shabaab nog steeds in Afgoye aanwezig is, aangezien er tot op heden gevechten plaatsvinden. Tot slot haalt hij aan dat zijn dochter honger lijdt en dat zijn echtgenote niet werkt. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij volgende documenten neer: foto's van hemzelf in Afgoye, foto's van M. A., en medische documenten over zijn tbc-diagnose in België.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) zijn eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 238 383 van 10 juli 2020. Zijn tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 265 024 van 7 december 2021. Zijn derde verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 288 260 van 28 april 2023.

(ii) verzoeker nog steeds blijft volhouden dat hij tot aan zijn vertrek uit Somalië in Afgoye verbleef en vasthoudt aan zijn problemen met al Shabaab. Om dit te staven legt hij wederom foto's neer van hemzelf in Afgoye, alsook foto's van A. M., over wie hij stelt eerder te hebben gesproken. Deze documenten doen echter geen afbreuk aan de essentie van de eerdere beoordeling, waarbij werd vastgesteld dat zijn recente herkomst niet geloofwaardig is en bijgevolg de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten evenmin aannemelijk zijn. Het CGVS betwist namelijk niet zozeer dat hij enige tijd in Afgoye woonde. Hij maakte het echter niet aannemelijk dat hij er tot aan zijn vertrek naar België, en dus gedurende de periode waarin de ingeroepen vervolgingsfeiten zouden hebben plaatsgevonden, onafgebroken woonde. Tevens dient er gewezen te worden op de beperkte bewijswaarde van foto's, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Ook kan er niets uit worden afgeleid over waar en in welke omstandigheden deze zouden zijn genomen en over de identiteit van de persoon die erop staat afgebeeld. Voorts is het frappant dat hij tijdens zijn eerste interview geen idee had wie A. A. was, maar dat hij nu plots wel komt aanzetten met foto's van hem en stelt dat hij ook op een foto staat met hem. Nochtans heeft hij zelf, in tegenstelling tot wat hij beweert, nooit eerder over hem gesproken.

(iii) waar hij ook nog verwijst naar de situatie van zijn dochter, zijnde dat ze honger lijdt, dient te worden opgemerkt dat dit geen betrekking heeft op hem persoonlijk. Er kan hieruit dan ook geen nood aan bescherming in zijn hoofde worden afgeleid.

(iv) zijn medische documenten over zijn tbc-diagnose in België geen nieuw licht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen daar ze geen betrekking hebben op Somalië.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt

de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoeker stelt dat: "Het is bijzonder onredelijk om – zonder enig onderzoek – alle nieuwe elementen van verzoekende partij als irrelevant af te doen omdat haar eerdere asiel aanvraag negatief werd afgesloten."

De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt verder dat de voorgelegde stukken, in casu de foto's, niet enkel op hun bewijswaarde maar ook inhoudelijk werden beoordeeld, zoals omstandig uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoeker brengt geen elementen aan die de concrete bevindingen omtrent deze foto's weerleggen of in een ander daglicht stellen.

8. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt om met name bijkomende vragen te stellen, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken over de identiteit van de personen en de plaatsen op de foto's en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

9. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de beoordeling omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu, in het kader van zijn tweede verzoek, in het arrest nr. 265 024 van 7 december 2021. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van zijn verzoek om te worden gehoord, stelt verzoekers advocaat het niet eens te zijn met het standpunt dat hij, vooral waar zijn Somalische nationaliteit in twijfel wordt getrokken, geen nieuwe elementen zou hebben bijgebracht. Verzoekers moeder werd inmiddels vermoord door Al-Shabaab en hij wordt ten onrechte niet geloofd voor wat betreft zijn herkomst. Naar aanleiding van zijn huidig beschermingsverzoek werd hij niet opnieuw gehoord door de verwerende partij en deze laatste motiveert in haar beslissing ook niet waarom zij heeft nagelaten dit te doen, zodat er aanleiding is tot een vernietiging van de bestreden beslissing en daaropvolgend een nieuw persoonlijk onderhoud.”

5. Verzoeker brengt ter zitting, met voormelde argumentatie bij monde van zijn advocaat, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 28 november 2023.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is én waarom. Verzoeker laat dit evenwel geheel na.

Vooreerst geeft verzoeker blijk van een incorrecte lezing van de beschikking. In de beschikking, die overigens begint met *“Verzoeker, die de Somalische nationaliteit bezit”*, wordt immers nergens gesteld dat verzoekers Somalische nationaliteit in twijfel zou worden getrokken, zodat verzoekers betoog feitelijke grondslag en ernst mist.

Het is verzoekers recente herkomst uit de stad Afgooye in het gelijknamige district in de Somalische provincie Lower Shabelle, die niet aannemelijk wordt gemaakt waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan. Dit werd al eerder in het kader van zijn eerste en de daaropvolgende verzoeken om internationale bescherming vastgesteld en geoordeeld, en verzoeker slaagt er met de door hem bij huidig vierde verzoek om internationale bescherming bijgebrachte nieuwe elementen niet in op die beoordeling een ander licht te werpen.

Verzoeker wijst er opnieuw op dat hij niet werd gehoord door het CGVS, maar hij gaat niet in het minst in op en laat dan ook geheel na afbreuk te doen aan hetgeen hierover reeds concreet en uitgebreid wordt uiteengezet in punt 8 van de beschikking.

De kritiek dat het CGVS in de bestreden beslissing niet motiveert waarom men heeft nagelaten hem opnieuw te horen, betreft een argument dat verzoeker reeds eerder had kunnen bijbrengen, hetgeen hij evenwel geheel heeft nagelaten. Verzoeker repte hierover met geen woord in het verzoekschrift. De Raad wijst erop

en benadrukt dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Dat verzoeker voormelde kritiek pas voor het eerst op zitting aanbrengt, is aldus laattijdig, gelet op het hogervermelde doel van de vraag tot horen. Anders oordelen zou slechts het opstellen van zeer algemene en vage verzoekschriften, zoals in casu, aanmoedigen.

Zoals in de beschikking reeds aangegeven, behoort de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren.

Dat zijn moeder door Al-Shabaab werd vermoord, heeft verzoeker al aangebracht in zijn vorig, derde verzoek om internationale bescherming en werd toen beoordeeld. Het betreft derhalve geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat voor het overige ter terechtzitting niet concreet in op de gronden van de beschikking. Hij gaat niet op de inhoud ervan in en laat na deze van concrete en dienstige repliek te voorzien.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES